

PROLOOG

De gevolgen van de ramp

In het kleine stadje waar ik ben opgegroeid zijn de geesten getekend door iets wat zich jaren geleden, op een vrijdag in december, een paar dagen voor kerst, in de plaatselijke dierentuin heeft afgespeeld.

Al die jaren heeft niemand geweten wat er toen echt is gebeurd. Tot aan dit boek.

Hoewel ik zelf een van de hoofdpersonen in die geschiedenis ben, had ik niet gedacht dat ik die ooit aan iemand zou vertellen. Maar dat veranderde toen ik besepte dat we, wanneer we eenmaal volwassen zijn, zo dom zijn om het kind te vergeten dat we ooit zijn geweest. Terwijl dat kind nog steeds in ons zit. Ik heb mezelf beloofd dat ik daar ooit iets aan ging doen, en dit boek is er een goede gelegenheid voor. En dus heb ik besloten om precies uit de doeken te doen wat er toen is gebeurd en alles precies te beschrijven zoals ik het als kind heb ervaren.

En aan dat kind, dat ik hierbij graag aan jullie voorstel, geef ik nu het woord.

Jaren geleden

HOOFDSTUK I
De rampentheorie

Vanavond mocht ik geen toetje. Om wat er in de dieren-tuin is gebeurd. Tijdens het eten zei papa aan één stuk door: 'Maar dat kan toch niet, Joséphine! Dat kan toch niet!' Mama zei helemaal niks, ze keek me alleen afkeurend aan. Ten slotte zei ze: 'Morgen gaan we hem opzoeken in het ziekenhuis. En nu eet je je boontjes op.'

Ik hou niet van boontjes, maar ik wist dat dit niet het juiste moment was om te onderhandelen. En dus werkte ik ze zonder een spier te vertrekken naar binnen. 'Onder de radar blijven' noem je dat. Toen besliste mama dat ik geen toetje mocht. Dat vond ik niet leuk, want het toetje was worteltaart en dat is mijn lievelingstaart. Ik wilde huilen, maar ik troostte mezelf met de gedachte dat mijn klasgenootjes waarschijnlijk ook geen toetje zouden krijgen.

Na het incident in de dierentuin hadden alle ouders met elkaar gebeld. Ik hoorde mama het ene telefoontje na het andere plegen en tegen iedereen zeggen: 'Hoe kan zo'n ramp gebeuren? Ik ben zó verbouwereerd!' Ik weet

niet precies wat ‘verbouwereerd’ betekent, maar de toon waarop ze het zei beloofde weinig goeds.

Toen ik mijn boontjes ophad, vroeg ik of ik van tafel mocht omdat ik toch geen toetje kreeg. Maar mama zei nee. Ze stond op, sneed een stuk worteltaart af en zette die voor me neer. Ze zei: ‘Je mag taart als je vertelt wat er vandaag in de diertuin is gebeurd.’ Chantage noem je dat, maar ik zei er maar niks van. Ik pakte mijn lepel en verdeelde de taart in acht kleine hapjes.

Rampen gebeuren nooit zomaar: die zijn het gevolg van een reeks schokjes die je nauwelijks voelt maar die met elkaar een aardbeving veroorzaken. Ook wat er vandaag in de diertuin gebeurde, was het resultaat van een hele reeks rampen.

Als mijn ouders het wilden begrijpen, moest ik ze eerst uitleggen dat het bezoek aan de diertuin een ramp was omdat de schooluitvoering een ramp was omdat het toneelstuk een ramp was omdat de ontmoeting met de Kerstman een ramp was omdat het ingrijpen van de Karateman een ramp was omdat de verkeersles een ramp was omdat de gymles een ramp was omdat de bijeenkomst in de aula een ramp was omdat de oorspronkelijke ramp een ramp was.

En misschien moeten we bij die eerste ramp beginnen.